

behandling, og hvor tilsynsmyndighederne dengang svigtede.

Vi anerkender, at regeringen efter fremsættelsen af vores beslutningsforslag – og jeg vil sige: bedre sent end aldrig – begyndte at forholde sig samlet til problemet. Men det er vores opfattelse, at regeringens svar ikke er godt nok.

Med regeringens forslag om at lave en kampanje mod duft- og kemikalieoverfølsomhed gør regeringen naturligvis en god gerning. Det har bare ikke noget at gøre med de Rentolinramtes problemer. Regeringen burde foranstalte en undersøgelse af, hvad der konkret har forårsaget de Rentolinramtes sygdom.

Det er fint at oprette et center for at finde ud af, hvordan man kan forebygge skader fremover. Men hvad med de mennesker, der på grund af slendrian fra myndighedernes side ikke har fået hjælp i tide?

Det er fint, at regeringen vil lave en undersøgelse af, om staten har et juridisk erstatningsansvar. Men derved forholder regeringen sig jo slet ikke til det moralske ansvar, der ligger i, at en lang række mennesker gennem flere år har forsøgt at råbe forskellige ministerier op for at få hjælp og støtte uden at få andet svar, end at der henvises til et andet ministerium.

Og så i parentes: Hvad regner vi alle sammen med at kammeradvokaten kommer frem til, i og med at kammeradvokaten jo er statens forlængede arm?

Tiden er gået, og intet er sket. Derfor det her beslutningsforslag.

Så har der under forhandlingen været en del diskussion omkring den sidste sætning. Den sidste sætning skal forstås således, at vi mener, at staten går ind i den eventuelle erstatning, som de Rentolinramte måtte få, med de rettigheder, der ligger, således at staten så har ret til at få den compensation, som staten udbetaler til de ramte, tilbage, når erstatningen bliver udbetalt, således at staten på sigt reelt vil kunne stå i en situation, hvor der ikke kommer merudgifter ud af det her forslag.

Men her og nu er der nogle mennesker, der er alvorligt ramt, og hvis økonomi i den grad hænger i laser, ud over de meget alvorlige helbreds-mæssige problemer, de har. Derfor forslaget.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Jeg vil gerne spørge SF i forbindelse med ønsket om at kunne give compensation, om vi kunne få en lidt større afgrænsning af det. Taler vi om 200

familier, 600 familier eller 3.000 familier? Kan vi få et eller andet tal, for ifølge den måde, jeg har kunnet undersøge tingene på, er det omfang, vi taler om, uafklaret. Ved SF mere om det?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Som man kan forstå på Foreningen for Rentolinramte, er det i størrelsesordenen 700-800 familier, der mere eller mindre kan være ramt. Og der kan man jo i videreudviklingen af det her forslag gå ind og sige, at hvis det blot er en carport eller et rum, der ikke ødelægger familiens bolig som sådan, så ligger det uden for. Så er det under bagatelgrænsen. Man kan også lægge et loft over. Det kan jo være et led i forhandlingerne.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Det, jeg sådan set opfølgende ville sige, er egentlig, at jeg tror, det ville være behjælpeligt, hvis dette meget bredt formulerede beslutningsforslag var lidt mere konkret i forhold til boligforhold, i forhold til om det er en arbejdstabssituation, om det er øgede sundhedsmæssige omkostninger, der er pålagt familierne, sådan at man kunne gå ind og kigge på, om der er nogen afgrænsninger i forhold til denne compensation, der kan være tale om. Det kunne være ret behjælpeligt, og det håber jeg man måske kunne bidrage lidt med under selve udvalgsarbejdet. For hvor sætter man grænserne?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er meget, meget glad for, at Socialdemokraterne, som jo før fuldstændig afviste forslaget, nu er parat til at tale om det. Det er jo derfor, vi har lavet den der meget brede formulering, nemlig for simpelt hen at få vækket regeringen, få vækket partierne her i Folketinget, således at man rent faktisk kan komme i gang med langt mere konkret at forholde sig til disse meget, meget hårdt ramte mennesker. De har rettet henvendelse til så mange ministre og skiftende regeringer og har hver gang bare fået at vide: Det er ikke mit bord.

Nu har vi dog i det mindste en mulighed for sammen at finde ud af: Hvad er det så? Hvor er pengene henne? Hvor mange penge vil man være indstillet på at gå ind og kompensere med? Og hvordan kan man i øvrigt i langt højere grad gå ind og hjælpe disse mennesker? Det er på tide.